

LA TUIES

— Jo sóc molt franca: a els homes de seguida els hi obro el cor.
— Que ets fina al parlar! Cap de nosaltres en diu el cor d'això.

Nuestro programa: Seriedad, economía y rapidez en los encargos

RUFASTA HA HECHO UNA CONQUISTA A CUATRO SEMANAS VISTA

Nota de la Redacción: Rufasta, por lo que habian podido observar ya varias veces nuestros lectores, es un pavero de lo más ful que corre. Ahora nos cuenta lo de la carta para despistar, porque es un meuca, pero nosotros lo que creemos es que le ha venido mandra de escribir y lo que quiere es tomarnos la cabellera.

Nosotros, por si de aquello, avisamos a nuestros favorecedores que si les va a pedir pafias no se lo crean, porque es más fresco que Emiliano.

Yo, que cada verano me visto con una camisa de aquellas de esport con un cuello sin corbata, de los que dejan ver un palmo de pechuga de los de hacer padecer, tengo una de relaciones entre la aristocracia que despepita. Arolas, Borrás y Despujol resultan a mi lado una pequeña cafetera. Ello me proporciona la mar de amiguitas elegantes y distinguidas. Soy así yo. Cuando me eructa, el Conde de Saint Germain comparado conmigo, resulta un cursi.

Ahora os voy a decir en qué se parecen los abogados de poca monta a aquellos animales empipadores que empipan y que dan las señoras de tanto en tanto. Con seguridad que no dais, ¿verdad? Pues, en que se agarran a las partes. El colmo de un cajero es pagar las culpas ajenas y el de un óptico poner gafas a los ojos de un puente.

Para junio, que es cuando hay que tener aquello en el puño, recibo un grapado de cartitas de aquellas de dejarse encender. Ayer llegó a mis manos una, firmada por una de las chicas más

distinguidas de la buena sociedad barcelonesa. Cuando muera su padre, que es cosechero de tapes de zuro, heredará todo un monte de alcornoques. ¡Figúrense ustedes, si yo me casaba con ella, el orgullo que tendría siendo dueño del Monte de Piedad! ¡La boca se me hace agual!

Pues si, la tal cartita, si hace o no hace, dice así: «Simpático y distinguido Rufastita: (¿Eh, qué pisto?) Tengo muchas ganas de volverle a ver este verano en la Salud. Recuerdo con agrado nuestras partidas de tennis del año pasado. Juega usted muy bien las pelotas y las sabe colocar en su lugar. Lo único que encuentro es que el mango de su raqueta es demasiado grande. Un día que se lo cogí, casi no me cabía en la mano.

«Si acepta usted mi invitación le enseñaré a jugar al golf. Es un entretenimiento muy agradable. Consiste en llegar a un agujero con ayuda de un bastón de forma especial. Es bastante difícil porque hay muchos obstáculos, principalmente unos rincones muy intrincados. Pero un buen jugador llega con toda seguridad al agujero después de algunos ensayos.

«De momento, no puedo darle ninguna lección porque estoy estos días muy ocupada con unos acuarelistas que organizan una exposición. No dejaré de avisarle así que se me hayan marchado los pintores.

Ya ven ustedes que no me sueño con media manga; de manera que si la semana que viene no sabéis nada de mí, es que he llegado al Monte de Piedad

y que estoy allí empeñado... en salir victorioso de mi empresa. Antes que se me pase. ¿Por qué la gente que va a los waters es muy porfiada? Porque cada uno se sale con la suya. Apa.

RUFASTA

«Los interiores no agradaron en su juego.»

Nos lo explicamos. Los interiores, sobre todo para vivir, acostumbran ser desagradables. Tienen poca luz y son húmedos.

«Los aviadores portugueses que se proponen dar la vuelta al mundo han llegado a Lahore.»

No dice la hora qué llegada.

«El cónsul italiano en el Africa del Sur, señor Labia, ha hecho al señor Mussolini una oferta personal de 620,000 liras para adquirir seis aeroplanos.»

He aquí una Labia que convence.

NOTICIAS DE TODO ARREO

«En la vía pública ha sido hallada una cartera conteniendo varias papeletas de empeño y un velo negro.»

Ya sabemos qué objeto tenía ese velo.

Correrlo sobre las deudas del dueño de la cartera.

De la reseña de un partido de fútbol:

"LA REINA DE SABA"

O LA LITERATURA CINEMÁTICA

1. ¿Dónde estuvo la tierra de Saba?

Hombre, pues la palabra lo dice: En Saba-dell.

2. ¿Quién fué el famoso Rey de la historia al que visitó la Reina de Saba?

Por lo que pasó entre ambos, sería sin duda el de bastos.

3. ¿Qué método de conducción empleó la Reina para trasladarse a ver al rey Salomón?

El taxi de cero treinta, que ahora resulta más democrática que un modesto tranvía.

4. ¿De dónde sacó la Reina los diamantes y joyas que dió a su amado Rey?

Del Monte de Piedad.

5. ¿Qué dijo Saba al rey Salomón cuando le vió por primera vez?

At, Uadrel!

5. ¿Qué vestiduras llevaba cuando se presentó en la Corte del rey Salomón?

Un pyjama y unas medias de casa Vilardell.

7. ¿Usaba el rey Salomón su luenga barba cuando besó a la Reina de Saba?

Se la habian cortado.

8. ¿Cuántas mujeres tenía el rey Salomón cuando conoció a la Reina de Saba?

Todas las de sus amigos.

9. ¿Con qué vestiduras asistió la Reina de Saba a la Real carrera de Caballos?

Con pieles de mico.

10. ¿Por qué no se casó con ella el rey Salomón?

Por betaria.

(Empleamos esta última expresión desde que se ha hecho célebre en el Ateneo Enciclopédico Popular.)

Redacció i Administració: Rambla de les Flors, 30, 1.º - Tel. 4656 A.

SURT ELS DIJOUS

— Que trist que quedava aquell diari sense cap esquela!

El Cònsol de Montenegro

Amb motiu de l'estrena d'una comèdia seva, anem a contar una petita anècdota ocorreguda a un conegut escriptor català que mereix ésser coneguda.

Durant la guerra europea, l'esmentat senyor desempenyava un càrrec de redactor en un dels rotatius barcelonins que més s'havia distingit per la seva furibunda campanya germanòfila.

Una tarda, arribà un radiograma de Nauen, anunciant que Montenegro demanava la pau a les potències centrals. Donat el caràcter del periòdic, la notícia fou rebuda amb la més gran satisfacció. Era el començament del fil! El triomf d'Alemania s'apropava. De pressa, de pressa, calia fer un comentari. I el nostre heroi, sense perdre un moment, se n'anà cap a la taula de la redacció i escrigué un article en el que, per cert, els vençuts no restaven gaire bé. Qualificava Montenegro de país endarrerit, semi-selvatge, i altres coses per l'istil...

L'endemà, a la redacció es rebé una lletra d'un suposat Cònsol de Montenegro, a Barcelona. El paper de la mateixa havia sigut imprès unes hores abans, amb l'idea de gastar-li una broma pesada. En el seu contingut, el cònsol, que signava d'una manera inintel·ligible, es queixava de que l'autor de l'article desconegués que a Montenegro hi havien hagut homes tan il·lus-

Un somni tràgic

El senyor G.d., aquell industrial barceloní que és sord i té un diari, jau mandrós damunt el lit. S'adorm, i al cap d'una estona somnia...

Somnia que, com cada matí, a l'hora de pendre el xacolata, li entren el número, encara fresc de tinta... I que la primera plana està formada per articles de les millors firmes, informacions telegràfiques directes, notícies locals inèdites i del més alt interès... Però, ni una esquela!

El cor del senyor G.d. fa un salt! Com és possible? És que aquell dia no s'ha mort ningú? Ha caigut damunt Barcelona, terrible, assoladora, la epidèmia de la salut? I llavors, el diari és privat del seu principal ingrés? Terrible situació! No entrant tants diners, s'hauran de fer economies, i, com a conseqüència d'aquestes, la perfecció del diari mimvarà, hi hauran menys subscriptors, menys venda, menys anuncis! Horrible, horrible, horrible!

I el senyor G.d. es desperta, frenètic. Oh, felicitat! Allò no era més que un somni... Es gira de l'altre costat, plàcidament, i mormola:

— Primer, només em donava la capseta, però després s'ha decidit i ha dit: Bah!... ram i tot.
 — Vaja unes coses de dir, aquell beneit.

tres com el poeta tal, l'historiador tal, el polític qual, i demanava una rectificació.

Els noms, no cal dir-ho, eren uns *camelos* de lo més innocent, però, tant el director com l'autor del comentari, se'ls empassaren com autèntics.

L'endemà, el periòdic en qüestió rectificava, a prec, deia, de l'Honorable Cònsol de Montenegro.

A les poques hores d'haver aparegut la rectificació, el que havia escrit l'article rebé un atent besalesmans donant les gràcies per la rectificació i convidant-lo, en senyal de reconciliació, a un sopar al «Petit Pelai», ofert pel Cònsol i el Canciller.

El nostre heroi se n'anà, a l'hora convinguda, cap al «Petit Pelai». Demanà on eren el Cònsol i el Canciller de Montenegro.

— Al primer pis, al reservat número tres —, li contestà el cambrer.

L'home pujà cap al lloc ndicat, i trucà a la porta.

— Es pot passar? — demanà.
 — Endavant! — li respongué una veu.

Empenyé la porta... i fou acollit per una tempesta de rialles. El Cònsol i el Canciller de Montenegro eren... En Marius Aguilar i En Quimet Montaner!

L'HORTOLÀ DE SANT BOR

Qüestió de Meteorologia

EN Pau Gras, capità de barco de la matrícula de Mataró, va enterar-se, al tornar de viatge, que la seva dona li fregia. Com que era conegut del sogre des de feia molts anys, va creure convenient anar a explicar-li lo què passava.

Se'n va anar a Sant Gervasi, on l'home tenia una torreta, i trucà a la porta de la reixa que tancava el jardí.

Al cap de poca estona, el sogre d'En Pau Gras va sortir en mànegues de camisa, i amb una regadora a la mà:

— Hola, noi! — li digué. Quin bon vent et porta?

— No és el vent — va respondre l'ofès capità. — És la marea.

K. BRITET

La tiradora.—Noia, això es presenta molt malament. Ho veig molt pelut!...
 Ella.—Ah, ja sé de quís es tracta!

— Em sembla que hauré d'augmentar la tarifa: cada visita que rebo, em costa una sessió de pentinadora.

L'ingènua del cine

A una taula de la «Mais on Dorées», prenen l'olorós moka, un diumenge a la tarda, quatre companys que formaven una penya d'aquelles que mai es disgreguen. El cap de colla era l'Esteve, un xicot elegantet, que no estava malament de quartos i quines úniques preocupacions eren sapiguer quines camises eren moda, qui jugava al partit de futbol de diumenge, i quines xicotes maques hi havia a l'«Iris», per empaïtar.

Aquell dia, la fesomia de l'Esteve mostrava a les clares un optimisme i una satisfacció grans. Tenia motius per mostrar-se content. Havia aconseguit, no sense gastar moltes hores en empaïtar-la, que la Riteta, la xamosa dependenta de la sabateria «La Retroactiva», se l'escoltés en seri.

— No et facis il·lusions — comentava En Gal·tès, un altre «penyista», al sentir narrar sa conquesta a l'Esteve —; la Riteta no serà tan innocent com tu suposes.

— Et juro que sí! — afirmava l'Esteve —. És quieteta, casta, ingènua... Et juro que jo, si arribo

a aconseguir-la, iestic segur de que hi arribaré, seré el primer!

— Ja serà menys...

— Si la tinguessis al costat una estona, te'n convenceries. Quan camina, sembla talment que tingui por d'on posa els peus. Per assentar-se, ho fa amb un cuidado... una innocència, una inexperiència tan delicioses... Mira, ahir la vaig portar al cine; al seure, tota distreta com és, en lloc de posar les mans a damunt de la seva falda, les va posar a sobre de la meva.

EN SORRA

La fortuna de l'Adela

DE molt petiteta, l'Adela havia mostrat una singular predilecció pel no treballar. A col·legi, sempre era la darrera. A casa seva no volia sentir mai parlar ni de rentar plats, ni de fregar a terra, ni d'anar a plaça, ni de netejar metalls. L'únic que la preocupava era passar-se hores i hores a davant del mirall, empolainar-se i sortir al balcó a veure si algun «mosquit», com deia la seva mare, li feia senyes.

He sigut injust al dir que no li agradava res més. Hi havia un art que constituïa per ella una dèria suprema: la dansa. El seu ideal era anar a

— Cregui, marquesa, que he sentit una emoció molt fonda...

— Jo també, Ricard, jo també l'he sentit molt grossa.

«Eldorado» el dia que hi havia la Laura de Santelmo, la Carmeta Sevilla, la Tòrtola València o la Lluisa de Tormes.

Tant i tant va marejar a sa mare i a son cosí, i al veïnat, que una nit, l'Adela va treballar en un benefici que feien al «Pensil Recreativo», societat d'esbarjo que hi havia al seu carrer. El seu èxit va ésser espaterrant. Va ballar el *Jado Blanca*, la sardana de la Santa Espina i el foxtrot de l'ombrela. Una carnissera del Ninot que estava en una llotja, de tant entusiasme que va sentir per ella, li va tirar la cotilla, per no tenir res més. Li varen donar una toia de flors, un diploma recordatori del festival, i el president les va anar acompanyar a casa, a ella i a sa mare, en acabar l'espectacle.

— Ho veieu? — deia, transportada d'alegria l'Adela —. Si ja ho dic jo que tinc una fortuna a les cames!

Al cap de mig any, l'Adela debutava al «Pompeia», amb dotze peles diàries i el vint per cent de les consumacions. Però, no hi va estar gaire. Un senyor de Sant Feliu — no tots tenen d'ésser de Tarrasa — la va veure jove i bonica i la va retirar.

L'altra tarda, sortint del cafè, la vaig trobar.

— Què tal, Adela? — li vaig dir —. Es veu que es prospera! Oh! I està molt bé ara, vostè! Grassa, plena... I molt elegant! Caram! Quins brillants! Aquest anell té doscents drets d'empenyo...

— Ja li deia jo! — em va respondre l'Adela —. Estava segura que tenia una fortuna a les cames!

— Perdoni, Adela maca — vaig interrompre —, vostè devia haver dit que tenia una fortuna *entre* les cames!

BIT LLETA

La tragèdia del cirabotes

NETEIJO, senyor?

Aquesta pregunta em féu, un diumenge al matí, que jo estava fent el vermouth a la terrassa del «Royal», un individu d'uns quaranta anys, que duïa la caixa al coll i el raspall a la mà dreta.

— No cal — vaig dir-li jo.

— Els hi deixaré com el xarol.

— Estan molt netes.

— No té punt de comparació amb la manera que jo les deixaria — insistí el cirabotes. — Vostè no em coneix. Jo, aquí on em veu, a Londres, era el rei dels cirabotes!

— Ah, sí? I per què se'n va moure? — li vaig preguntar.

— Es tota una història. Si vol que li neteigi les sabates, li contaré.

— Neteigi i expliqui — vaig respondre-li. Des d'ara l'escolto.

L'home agafà el raspall, el passà damunt de la meva sabata esquerra i començà a contar:

— D'això fa deu anys. Jo havia emigrat de

jovenet a Anglaterra. Vaig fer varis oficis. Cambrer, mosso de cuina, camàlic... Per fi, un dia que no tenia què menjar, se'm va ocórrer vendre diaris... A la nit me'n van quedar alguns sense despatxar. I, mentre sopava, se'm va ocórrer llegir les receptes útils d'un d'ells. Entre aquestes hi havia la fórmula per fabricar un llustre d'un resultat fins llavors desconegut...

Vaig fer la prova. Amb tres xelins que em quedaven, vaig comprar els ingredients i, en efecte, no m'havia equivocat. El llustre — aquest mateix que ara gasto, sinó que aquí no donen les primeres matèries tan pures — era verdaderament una cosa meravellosa. L'endemà vaig començar a fer de cirabotes. En poc temps jo cirava el calçat dels primers lords i de les fortunes més importants de la City.

Mes, un jorn vingué la catàstrofe. Passava per davant de la terrassa d'un cafè com aquest, i vaig cirar les sabates a una senyoreta, molt maca, per cert. Al cap de poca estona d'haver-la servit, jo, que em passejava per aquells entorns, m'adono que al seu voltant hi havien més de doscentes persones i que els policemen i la detenièn.

Mai diria què havia ocorregut? Doncs, miri; és ben senzill. Que de tan brillantes que li havia deixat jo les sabates, aquestes s'havien convertit en dos veraders miralls. I com que reflexaven exactament tots els contorns de la noia, tothom li anava al darrera...

La policia, que allà no està per contes, va enterar-se de qui era el cirabotes autor d'aquella meravella, i a mi, que era un honrat industrial que pagava contribució i no feia altre mal sinó treballar millor que els altres, em varen expulsar.

— Però — vaig interrompre jo, — per això? Perquè vàreu donar lloc a que es vegessin, per reflexe, les cames d'una xicoteta?

— Oh! — em digué llavors el cirabotes. — És que no tot s'acabava a les cames!

LEO PARD

— Dongui-me'ls ben calents aquests moniatos.
— Calents i grossos, veritat, nena?

— I li agrada aquesta platja, senyoreta?
— Moll! S'hi pesquen tanis llobarros!

Records de la platja

LA Susagna ha tornat de Sitges i està llegint una de les darreres noveles del *Caballero Audaz*, quan truquen dos cops a la porta del seu *boudoir*.

— Endavant — mormola desdenyosa.

Es la Rosaura, la seva amigueta íntima. Petons, pessics, abraçades, rialles.

— Com estàs? Com et trobes? Oh, oh! Que grassa t'has posat! Que estàs maca! Si semblas un maig!

— Ai, deixa'm, que em masegues tota!

— Deus tenir molta calor, Susagna, que vas tan lleugera de roba!

— Estava tan acostumada a la fresqueta d'aquella platja deliciosa de les gavines blanques!

— I ara! — exclama de prompte l'amigueta de la Susagna —. Què és aquest blau que tens a dalt de la cuixa?...

— Un cranc que va mossegar-me! — respon la Susagna.

— Caram, noia! Aquest animalet sí que pot dir que tocava el cel amb les dents!

ANS - 26

LA NOVEL·LA

EN canvi, la novel·la ja és una cosa més interessant. Si l'assunto és gros i ben desenvolupat, pot fer passar una bona estona i fer-vos sentir les més punyentes sensacions. Sempre la novel·la ha estat un gran amic de la dona, sobretot aquells novel·lons enormes a lo Perez Escrich i a lo Lluís de Vall Com els hi entren aquelles escenes violentes, en que el protagonista ho passa tot a sang i a foc! Poc a poc, capítol a capítol, eis hi va entrant, entrant, fins al fons empassant-se avidament aquelles parralades puynents i esgarrifoses, fins a trobar el pòsol d'un epleg, que acabi a gust de tot hom.

L'AVENTURA DE L'EXPRÈS

Només recordo haver tingut per un cop a la vida—començà a explicar-nos el nostre amic Raimond.—En pocs mots us contaré l'història, que no deixa de tenir el seu interès.

Es va repantigar a la butaca del Cassino, on estavem prenent l'aperitiu, encengué un egipci i començà a explicar:

—Anava jo a París per negocis, fa tres hiverns, quan a l'estació de Lió va pujar una parella força interessant. Eren, aparentment, un marit i muller.

Al vagó on jo viatjava, sol fins llavors, només hi havien tres llits. La dona, molt maca i jove, apenes en veié, em saludà amb un somriure molt encisador i em digué, en un francès no gaire correcte:

—Perdoni, cavaller, que sigui jo qui m'adressi a vostè, però el meu marit és americà i no sap un mot de francès. Com que ja té alguns anys i no pot fer forces, seria vostè tan amable de deixar-li ocupar el llit interior? Vostè podria ocupar el de dalt, i jo m'instal·laria al mig.

—No estarà mal, aquest sandwich—vaig pensar jo. I, en alta veu: —Amb molt de gust, senyora...

No vàrem canviar un mot més. Durant el viatge, fins a la caiguda de la tarda, jo vaig començar a reflexionar, tot fent veure que llegia, lo desproporcionat que era aquell matrimoni. Ell, passant ja la cinquantena, gros, pesat, i ella jovefeta, bonica i, probablement, cremada per la set d'estimar i d'ésser estimada...

Els presentava l'ocasió per una aventura i calia aprofitar-la. A la nit, desde la meua litera vareig allargar la ma i de moment no m'en

EL DIARI

Si voleu passar una estona d'avorrimient insuperable, no haveu de fer més que agafar un d'aquests diaris que en diuen 'independentes', i no dubiteu que fareu oposicions a la encatallis letàrgica. Quina grisor, fillets, quina grisor i quina pocasollat! Ja en poden fer, ja, d'estorços d'imaginació per endevinar on són les idees, que per més que feu, no les trobareu ni per casualitat. Això no són diaris, són 'sarcòfags' on hi queden enterrats tots els raigs lluminosos que acostumen a projectar els cervells amb contingut de substància gris....

LA NOVEL·LETA

AQUEST és el llibre preferit de les nostres nenes sempre-lligades. Res de patla, en la literatura moderna, gra fort i de dret afegitador. Ja en poden sortir, ja, de novel·letes, novel·lons i novel·lons; elles se les empassen amb la mateixa facilitat que deglutirien un plató de una merenga. No estan per perdre temps; res de descripcions emmalagoses, curt i substancials. Arribar i moldre, però moldre bé, a gran velocitat i amb el gruèllos giravoltar d'un molinet de catè.

vareig pas empenedir, pero als pocs instants ella féu un moviment i vaig sentir que mormolava uns mots a l'orella del seu marit...

— Vaig quedar fred d'espant. Al cap d'uns segons, em va enlluernar el foc d'un tret que sortia de dessota el meu llit.

Després, res. Ni un mot, ni un moviment. Jo, mort de pànic, vaig callar. A la matinada, l'americà es va llevar, sens dubte per anar al water.

— Bon dia! — féu la dona des de sota el seu llit —. Ha passat gaire por, aquesta nit?

— Però, què ha ocorregut? — vaig interrogar llavors.

— Res. Que he dit al meu marit que em semblava que a terra hi havia un lladre amagat. Llavors, ell, com a bon americà, ha tirat. Era un truc per provar la valentia de vostè. Vostè mereix que jo li consenti les seves audàcies d'aquesta nit. A París tindrem ocasió de trobar-nos i passar una tarda junts, veritat?

R. HET ALLET

Final d'un poema d'una «notxa de verano».

— Què deu mirar aquell poca solta? No el tinc trencat, no, ximplet!

FILLS DE LLOFRIU!...
(I ALTRES PLANETES)

LA PROPERA SETMANA

LA TUIES

PUBLICARÀ UNA JOIA
LITERARIA DE LA FOR-
MIDABLE ESCRIPTORA

**L A U R A
B R U N E T**

TITULADA

CONTE IMMORAL

PEÇA LITERARIA D'IN-
ESTIMABLE VALOR QUE
RECORDAREU TOTA LA
VIDA I EXPLICAREU A
CAU D'ORELLA A LES
VOSTRES AMIGUETES

**APAI... DE PRESSA QUE ÉS
TARD I VOL PLOURE!**

ALVOLTANT DEL BRASER

ALERTA. MINYONS!

En aquesta Secció hi publicarem tots els CONTES que se'ns envien propis d'ésser contats a les velles xacroses de quinze anys per amunt i que siguin dignes d'ésser coneguts pels barrilaires lectors de LA TUIES. D'aquests contes en premiarem un cada número amb la respectable quantitat de «deu peles», cobrables en la nostra Administració, o per giro postal als que visquin fora de Barcelona. Alerta, doncs, i apretar l'àpiti!

La camiseta de color malva

AQUELL matí, l'etzar havia dirigit els meus passos cap a la Plaça de Catalunya. No tenia res que fer. Un cop llevat, banyat, afaitat i esmorzat (això sembla un mostruari de participis), havia llegit sis planes de *La Vanguardia* — amb això crec donar una idea bastant àmplia al pacient llegidor del meu desocupament — i m'havia llençat al carrer amb l'innocenta idea de pendre el sol.

Vaig passejar-me més d'una hora, fins que, ja cansat, se'm va ocórrer assentar-me a la terrassa del Colón a beure una cerveseta. Estava degustant el fresquíssim *pilsen* que el cambrer m'havia portat dintre la copa de bord daurat, quan vaig veure venir cap a la taula que jo ocupava al meu íntim amic En Marcel, un xicot que s'havia fet milionari amb la guerra i que es gastava els diners a dojo en autos, dones i taules de bacarat i de trenta i quaranta.

— Hola, noi! — em digué, rialler, oferint-me la mà. S'està bé aquí a la fresca, eh?

— Home, en efecte, no s'està malament, vaig respondre-li...

— Et faig companyia una estona i així parlarem i t'ajudaré a passar l'avorriment. Perquè suposo que no deus pas tenir res que fer.

— Esperar l'hora del dinar.

— Encara és aviat... Són quarts de dotze. Saps què podríem fer? Anem a passejar per la Ronda de Sant Pere i veurem què hi ha de nou per les botigues...

L'idea em va ploure. Precisament, jo tenia que fer algunes compres. Primer, vàrem entrar a ca'n Comas i d'allí sortírem amb uns mitjons, dues pipes, quatre pijamas, un barret tou, tres bastons i dos parells d'elàstics.

Creuàvem l'acera, quan la vista del meu amic Mar-

cel fou atreta per l'aparador d'una botiga de roba blanca per senyora.

— Vina! — em digué —. Mirarem coses...

En primer terme, ens va encisar una camiseta de color malva, curta, menuda, que semblava un mocadoret.

— Vaig a comprar-la per la meua amiga — em digué.

— Ah! — vaig interrompre —. És a dir, que tens una amiga, ara? No curaràs mai!

— Oh! — protestà En Marcel —. Res de lo d'abans. Ara es tracta d'una altra cosa... Una xicota finíssima, educada, molt elegant i jove... Oh! I no em demana mai un centísim. Sembla que té un ximple que no li refusa res...

En Marcel, finit aquest petit discurs, comprà la camisa: Dotze naps. Era ja l'hora d'anar a dinar. Ens acomiadàrem...

A la tarda, quan la Julieta, la meua amiga, vingué, al punt de les cinc, a visitar-me a la *garçonnière*, les meves mans febrores de desig, al despullar-la es crispaven de sorpresa en descobrir, damunt la pell suau i sensual d'ella, la camiseta malva que al matí havia comprat En Marcel.

I com la Julieta notés la meua enorme sorpresa, es cregué en el deure de donar-me la següent explicació, la grandíssima barjaula:

— Me l'he comprada aquest matí. És molt bonica, oi? Vint duros. A propòsit: Oi, reiet, que me'ls aventuraràs a compte d'aquest mes?

R. DE VILAFRANCA

Els records d'una excursió

EN un carrer molt nandulandesc de l'esquerra de l'Aixamplis hi ha una societat d'esbarjo on es fan funcions, balls i s'organitza de tant en tant alguna excursió a Les Planes o a Sant Cugat.

A aquestes excursions, amb el beneplàcit de llurs mamàs respectives, hi concorren algunes gentils damiselles a qui rodegen en tot moment els membres de la junta directiva, que són nois molt entenimentats, a fi de què ningú s'extralimiti.

Però no fa gaires diumenges, una colla de socis dels més aixerits proposà una excursió a Pedralbes, amb

l'exclusiu objecte de poguer-se aprofitar amb les xicotes tot lo que fos possible. En efecte, quan arribà el moment de pujar la muntanya, els nois feren passar algunes xicotes a davant i així pogueren atipar-se de veure cames.

L'endemà estaven al a societat prenent cafè els organitzadors de l'excursió que comentaven en termes animats lo bonica que havia resultat la sortida.

Quan més entusiasmats estaven explicant totes les incidències del camí, un soci que no hi havia estat arribà i, adressant-se a un dels que parlaven:

— Què? — li preguntà —. Crec que vos vàreu divertir molt, veritat?

— Sí, no! — contestà l'interpel·lat —. Ens vàrem fer un tip de trepar i riure!

S. O. TRAC

La crisi de l'habitatció

I doncs, quan es casa la Riteta?

— Ai, no me'n parli, que estem desesperades cercant pis!

Aquesta conversa la sostenien a la plaça de Sant Antoni la mare de la Riteta i una venedora d'alls i cebes que havia sigut veïna seva.

Realment, el calvari que portaven la Riteta i el seu promès, l'Antonet, a la recerca d'un lloc on poguer instal·lar la nova llar, era terrible. Més encara si es té en compte que tots dos portaven pressa. Sentien ganes de mossegar-se, com es diu vulgarment. I els jorns passaven i ni el més petit paperet en cap balcó apareixia com a far de salvació...

Per fi, una tarda que havien sortit sols a veure si trobaven quelcom, descobriren un tercer pis al carrer de Mallorca que estava disponible... Demanaren a la portera si es podia veure i aquesta, que es veu que no volia molestar-se els hi donà les claus, perquè el vegessin ells mateixos.

I, és clar, un cop a dalt i sols... l'ocasió... Els desitjos tant temps continguts... Allò de, Déu nos en guard d'un ja està fet...

L'endemà, l'Antonet, aconseguida ja la Riteta, començà a rumiar. Que si faràs un bon casament, que si fas, que si nefas. Al cap de quinze dies el compromís estava desfet.

I ara, quan pregunten a la mare de la Riteta perquè no es casa la seva filla, respón:

— Res, coses de la vida. Sap que hi han moltes noies promeses que no es casen perquè no troben pis? Doncs, miri, la Riteta no es va casar perquè va tenir la desgràcia de trobar-ne...

T. O. RAT

Son maneres de parlar

FERIA més d'un any que no havia vist a l'Isabeleta' la meua ex-veïna del carrer de les Trompetes'. Als temps que jo l'havia conegut era una noieta fina, senzilla, ingènua i molt treballadora.

Vivia amb sa mare, la bona senyora Dolors, que es guanyava el pa fregant pisos i cuidant malalts. L'Isabeleta l'ajudava tant com podia, sense pendre's altre temps per ella més que l'indispensable per festejar un xic amb el Cisquet, el seu promès, que era manyà de màquines i treballava a la Marítima.

El propietari de la casa tingué la idea—excel·lenta per ell i dolentíssima per nosaltres — de vendre's la casa a un usurer que ens va apujar els pisos un cent cinquanta per cent.

La senyora Dolors i l'Isabeleta se n'anaren a viure a Sant Martí, jo vaig marxar rellogat a casa d'uns parents meus que s'estaven a prop dels Encants.

Ja feia, com he dit, més d'un any que no havia vist a la senyora Dolors ni a la seva filla, quan un matí que m'estava passejant per la Rambla fent temps per acudir a una cita, vaig veure passar a l'Isabeleta amb un nen de pocs mesos als braços. Per l'adorable tarongeta que li emergia d'entre la brusa vaig tenir la prova innegable de que aquell marrec era fill seu.

— I doncs, Isabeleta, — li vaig preguntar —. Què ets casada?

— No pas per ara! — em respongué somrient.

— Llavors, i aquest nen?

— Si... miri... em digué un xic confosa —. Un cop de cap.

— Un cop de cap? — vaig interrogar-la —. Doncs qualsevol diria que és un cop d'una altra cosa...

K. O. LIBRI

Els paradisos artificials

AQUEST va ocórrer no fa gaires dies a la Delegació de Policia de les Dressanes. Eren quarts de quatre de la matinada quan comparengué un agent amb dues dones detingudes.

— He sorprès a aquestes dues dones — digné l'agent —, en el moment que intentaven adquirir en una farmàcia uns grams de cocaïna.

— Senyor comissari! — interrompí una de les dones. — Som innocentes!

— Bé, bé! — digué el comissari —. No es precipitin! A veure, quins detalls pot donar-me, vostè, d'aquest fet?

L'agent començà a explicar-se.

«Miri: aquesta matinada, deu fer una hora, anava jo per la Rambla quan m'han cridat l'atenció aquestes dues dones. L'una deia a l'altra: Aquí abaix n'hi ha una que no hi va gaire gent. Entra-hi tu, que jo m'en dono vergonya...

« Això me las ha fet sospitoses. Indubtablement, la seva intenció era proporcionar-se cocaïna o qualsevol altre estupefacient. Les he seguides. Han arribat davant la farmàcia i l'una ha dit a l'altra: No m'hi atreixo... hi ha massa gent... Anem a aquella del carrer Nou...

« Han seguit aquesta direcció i, a mig camí, una ha objectat a l'altra: ail ara em recordo que el pràctic d'aquesta farmàcia em coneix... Em sabria molt greu dir-li an'ell... Es llavors que m'he decidit a detenir-les...

— Però — interrompí llavors una de les dones —, ens permetrà enraonar, per fi? No anàvem a cercar cocaïna... Volíem... ai, no sé com dir-ho. Volíem... un insecticida...

— Un insecticida?

— Sí. No sabem pas com les hem atrapat, totes dues... Probablement en un water... Si vol convèncer's de que no l'enganyem, li farem veure...

KAR TRONS

Conte premiat de número passat:

Zahica, zou, zou!...

A les nostres pecadores mans ha caigut la següent tarja, que creiem digna d'ésser reproduïda a les columnes del nostre nandulandesc setmanari:

ANTONIO ALEMANY ANDREU
por haber hecho de su conciencia el Fiscal Supremo de sí mismo, compadece a los parásitos humanos que maljuzgándole se degeneran a sí mismo

Més filosofia... ni En Xenius!

De València, un xafarder amic del diari ens envia els següents versets, que constitueixen una veritable joia de la poesia alegre de les riberes del Túria:

ORACIÓ DE LES SENYORES EN CINTA

Gloriós Sant Ramon Nonat!
feu, per vostra intervenció,
que aquest fruit de benedicció
surti tan dolç com ha entrat.

No negaran vostès que això és tot un poema, no?

La Ribera, periòdic de Castelló, publicava l'altre dia un succés quin final deia textualment:

«Resultó con tres heridas de tanta gravedad, que el cadáver falleció minutos después de ingresar en el dispensario.»

Pobre cadàver! Mireu quines coses de fer-li!

De la vida alegre

MUSIC-HALLS heu dit? Ai, mare de Déu del carrer de casa! No me'n parlin, que fan més pena que el monument de l'Isle Soler. Allò de que a l'estiu tota cuca viu, és una *hipèrbole*, que deia En Pich. Pels foyers només hi han papalloues avorrides, *simpies*, botones i guardarrobes. El cabrit és un animal més raro que el merle blanc, en aquests temps. Els que tenen calds per gastar, són a fora, i els que no en tenen, es contenten amb una cerveseta, i això a l'amo no li convé.

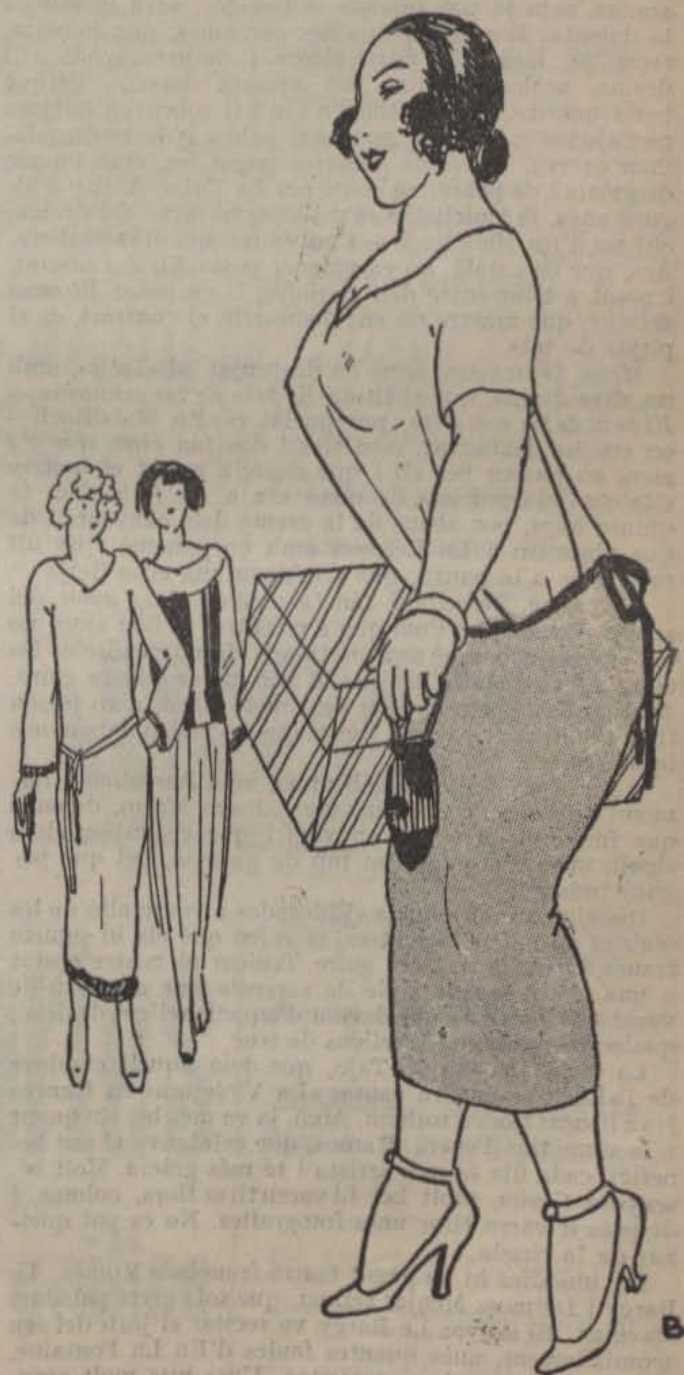
I és llàstima, perquè el Paralel està de xicotes que no es pot demanar res. Vegin, sinó: La Violeta, la Zoe i les Mary-Chelo al «Novelty»; la Dorita i la Francès a l'«Apolo» petit; al «Pompeya», la Oliver, la Fuentes i la Soviet. I hi va menys gent que quan hi ha un miting dels federals!

L'únic lloc on la gent es decanta una mica, és el Folies Bergère, on ha debutat l'Eugènia Roca, aquella xicota que té uns ulls de nina i que, quan canta, te la menjaries sense forquilla. També hi tenen a la Maria Tubau, a la Mary Wieden i als Frenatus.

Un dia d'aquests s'inaugurarà el cine a l'«Edén Concert». Ja està de llomillo, el senyor Buxó, ja! Bueno, si jo tingués els seus, també me'n fumaria de la virolla, però no em negaran vostès que posar cine a l'«Edén Concert» és com si a la Sala Mozart hi instal·lessin *caballitos*.

Ens asseguren que al «Principal» hi haurà cabaret un dia d'aquests. Celebrarem que s'avorreixin. Si això segueix així, nosaltres, per no ésser menys, ens en anirem de vacances.

EL COSINET SOTSTITUT

—Mare de Déu com ha progressat aquesta xicota.
—Es que té molts bons costats i molt de pit per fer les coses.

RECORDEN a En Marsillach? En Marsillach és aquell senyor que va viure molts anys a Filipines, que escriu articles de tant en tant i que fuma a l'Ateneu cigars de pam i mig. En Marsillach, de tant en tant, escriu pel teatre. Una vegada — d'això ja fa temps — va fer una obra que es titulava *Las dos sendas*. *Las dos sendas*, com ja pot suposar el llegidor, eren la bona i la dolenta. Era el cas de dues germanes, una honesta, recatada, humil i l'altra alegre i despreocupada. El drama, acabava tenint raó aquesta darrera, perquè tenia quartos, no li mancava res i li sobraven mitjans per ajudar a la seva germana, pobra i desventurada. Com es veu, d'això se n'hauria pogut fer, amb un xic de gràcia i de pebre, un conte per *La Tuies*. Al cap d'alguns anys, l'«Amichatis» se'n va enamorar — del drama, eh? no d'En Marsillach — i en va fer una obra realista. Ara, que en català, no va volguer posar *Els dos camins*, i posat a triar entre dos viaranys, li va posar *El camí del vici*, que mentre no ens demostrin el contrari, és el pitjor de tots.

Meno. Doncs ara, se'ns ha despenjat, al «Talia», amb un altre drama, que el titula *El peso de las centurias* — *El peso de las centurias*, pronunciat per En Marsillach — on ens ha demostrat, com tres i dos fan cinc, que els anys no passen per ell i que segueix essent el mateix «Maleta Indulgències» de quan era a *La Publicitat*, fa quinze anys, poc abans de la crema dels convents i de que pintessin a En Lerroix amb un panamà i un ull molt gros a la panxa, que semblava una cosa lletja.

Al teatre Barcelona fan *Lecciones de buen amor*, del senyor Benavente. Com que a nosaltres el bon amor no ens interessa, perquè som partidaris de no pendre'ns les coses a lo romàntic, no ens hi vàrem encaparrar gaire. Ara que la Pepeta Artigas està molt maca, això ja són figures d'un altre paner, i figures que no poden deixar-nos indiferents.

Per si no n'estan assabentats, ve a Barcelona l'Egmond de Bries. Jo, sentint-me Astrana Marin, demano que fumiguin el teatre on vagi i que els espectadors siguin obsequiats amb un tap de gascosa, pel què pogués passar.

Dissabte vàrem estar a «Eldorado» a veure allò de les ombres en relleu. Nosaltres, si volen que els hi siguem francs, no ens hi fixarem gaire. Teniem al nostre costat a una gentil segona tiple de sarsuela que ara està de vacances, i creguin que davant d'aquells relleus de debò, qualsevol pensa en els relleus de truc.

La Nita Jo — la Ni-Tajo, que deia aquell cambrer de l'«Edén» — ens va cantar «La Violetera» en francès i va llençar flors a tothom. Això, ja va més bé. En quant a la simpàtica Pepeta Ramos, que celebrava el seu benefici, cada dia és més artista i té més gràcia. Molt bé, senyora Goyita, molt bé! Li varentirar flors, coloms, i després li varen tirar unes fotografies. No es pot queixar de la tirada.

Per uns dies hi ha gagut teatre francès a Romea. Le Bargy i Dermoz. Menjar refinat, que sols certs paladars aprecien. El senyor Le Bargy va recitar el jorn del seu acomiadament, unes quantes fanles d'En La Fontaine, amb l'esprít que el caracteritza. Unes nits molt aprofitades, com desitgem de tot cor veure sovint a la casa pairal del teatre català.

No creiem necessari dir que «J. K.» ha continuat venint a l'«Apolo» el mateix èxit de sempre, i que va camí de durar més que una cogida de pronòstic.

De *La campana de Gràcia*, successora de *La Marieta de l'ull viu*, estrenada dissabte al Espanyol, en parlarem la setmana que ve. És que dissabte servidor va haver de dur la senyora al cinè, saben? Res, que volen fer-hi coses de l'edat.

EL NEBOT TAFANER

CORREU SECRET

K. Ar Tellet. És tan innocent, que creiem tindria aplicació al *Patufet*. Per què no mira d'escriure pels Jocs Florals? — *Bit Llela*. El seu conte estava molt bé, però el vàrem haver de reformar, perquè sinó hi hauria hagut llenya. — *Tshi Bhaia*. Ai, caram! Que és xino, vostè? Si ho és, vagi amb compte, que l'enredaran. Lo que ens envia, a Pekin pot ésser fària gràcia. Aquí, no en fa gaire, lo que sentim per la feina que vostè s'ha pres. — *Card Hairo*. El seu treball està bé i entra en torn de publicació. — *Clara Dou*. Molt bé, senyoreta Clara. Li donem les gràcies pel seu article, que surtirà el dia que ens vagui. — *Uns abonats del Continental*. La xafardia està bé, i la publiquem en aquest número mateix. — *L. Montes*. Reproduïm els versets, que són força caios. — *Trini*. Caram! És a dir, que vostè coneix al nostre director? La felicitem, maca, la felicitem. Li donarem els records que ens envia. No se'l cregui gaire, que és un plaga. — *Chass Kett*. La tarja és molt original i l'aprofitem.

Queda per contestar més correspondència de la que es va perdre quan la vaga de Correus.

ORQUESTRA JAZZ - BAND

ROHOS - SKA

PER CONTRACTES:

5. Durán. Manso, 30, 3. - 2.

BARCELONA

GRAN SALÓ DE BALL

La Bohemia Modernista

El més elegant i concorregut : : :

GRANS BALLS

TOTES LES FESTES

LA SENYORETA QUE VULGUI ESTUDIAR PER ARTISTA DEL CUPLET, HA DE VISITAR L'ESTUDI

CATALONIA - Asalto, 56, entlo.

CLÍNICA DERMO-UROLÓGICA

Veneri - Sífilis Tractaments ràpids i moderns
Consulta especial per a obrers, una pesseta - Visita de 7a9
Ronda Sant Pau, 7, entressol, 2.^a

AQUEST NÚMERO HA PASSAT

PER LA CENSURA MILITAR.

AVIAT

El Cuento Galante

Nova casa de gomes higieniques

LA CORONA

COMTE DEL ASALTO 95

Precozissims e higienics catuteros LA CORONA presentats en forma de cigarets egipcí - Des de 8'25 i'50 ACORASSATS PER A NO NAUFRAGAR a 1, 2 i 5 ptes. Tenim de tot i per a tots!

SULFURETO CABALLERO

Producte patentat contra la BARRA (ronya). Sense danys fa desaparèixer la BARRA en 10 minuts. Desconfieu sempre de les imitacions. COMTE DE L'ASALTO, 86. - BARCELONA
 i Centres d'Inspecció.

NID D'OR

Teléfono 5225 A.

Meublé - Gran Confort
 Calefacción Central
 Baños en cada habitación
 Servicio de carruajes

EL CUPIDO

GOMES HIGIENIQUES

Quèten UN RAL i a'estalvaten MIL

POSADA DE LA VEGA

Espléndidas habitaciones - Prems reduïts
 Sant Olegari, 17 - BARCELONA

G. ALOMAR

VIES URINARIES. Curació ràpida i segura, mitjansant aparell especial. Aribau, 5, de 12 a 3 i de 5 a 7. Festius: de 10 a 12. - Econòmica: Unió, 20, de 7 a 9. - Barcelona.

MAISON MEUBLÉE | Mont d'Or Meublée

(VERDURA)

Carrer de Barbará, 27
 Ascensor

(VERDURA)

Plaça de Santa Madrona, 6
 Davant el Banc d'Espanya

GRAN CONFORT - SALETES DE BANY - Telefon privat

Habitacions a 5 pessetes

ACADEMIA BLAT

BARBARÁ, 23, 2.º, 1.º

— Maestro BRULL —

Letras de BLAT, BEUT y
 CLAVARIUS

Posada SAN ANTONIO COMTE DEL ASALTO, 69

HABITACIONS REFINADES, HIGIÈNIQUES I ESPAIOSES,
 QUARTOS DE BANY - TRES ENTRADES RESERVADES DES DE
 1 A 10 PESSETES

PERFUMERIA

ASTRA Venda a granel, a litres i a pès
 - Un tres cents per cent d'economia. Especialitat en mitjas de seda. - 73, COMTE DEL ASALTO, 73

No val a badar!...

La Mundial

Espalter, 6
 BARCELONA

Q Uibada ensopege. Sapiguen nadar i guardar la roba. Abans d'entrar al bany passeu per LA MUNDIAL a comprar un salvavides per a no anar a fons. Casa de curació pels qu'hagin ensopegat. Lavatjes per a després del bany. Polvos per a matar les cabres de dotze potes.

Deportes

Revista gráfica
 d' esports

SIFILIS CURA RADICAL

Hospital, 4, pri. De 11 a 1 i de 6 a 9

◇
 Dissabtes, Inyecciones de
 606 i 914 a 6 pessetes.

LA MASCOTA

Primera casa venedora d'impermeables pel NANDU. Son irrompibles.

També tenim polvos per matar aquells animalets que s'agafen a conseqüència dels altres POLVOS a 0'50 la caps.

1, Sant Ramon, 1-BARCELONA

PURGACIONES

uretritis y toda clase de flujos de las vias génito-uritarias, así del hombre como de la mujer, se curan pronto y bien con las tan conocidas

Grajeas Rusas Rovisolff

cuyos resultados se notan a las primeras tomas.

Casa Segalá, Rambla las Flores, 14-Barcelona

— Havem tingut unes paraules amb En Ramon i m'ha dit que està decidit a trencar.
— A trencar, què?